

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Meditationes pro viâ Unitivâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES OCTAVUS MEDITATIONES

PRO

Via unitiva.

*Alph.
Rodrig.*

Optimè advertit religiosissimus Al-
quòd non proficere sit deficere, ut
omni viatori meritò inculcetur:

ultra. Progressa es, anima devota,
purgativa ad illuminativam; & credi-
tè, hâc exantlata paulisper respirante

3. Reg.

falleris autem, quia *grandis adhuc restat*

19. v. 7.

quæ perfectorum est & unitiva appellatur.

In hâc animæ devotæ adeò se totas Deo
vovent & jungunt, ut non, nisi in
Deo, reperiri possint, tam enim firmiter
hærent, ut nullo prorsus objecto ab eo
li valeant, meritò exinde cum S. Paulo

Rom. 8.

mantes: *Quis nos separabit à charitate*

v. 35.

Si? Talis anima erat S. Elzearius comes

(ut suprâ annotavimus) adeò in Crucifixi
suum exarserat, ut dilectissimæ conjugii
affectuosissimè intimaverit, ut, si sui
niendi esset cupida, non quæreret, nisi in
tere Crucifixi; quod ipsum S. Dionysius
Areopagita advertit, unde scripserat:
ma magis est, ubi amat, quàm ubi amatur.
Noverat siquidem S. hic Doctor, An-

veroin Deum amore succensas, adeò in hoc suum objectum æstuarè, ut præter illud nil profus desiderent. Deus est unicum earum solatium, unica requies & refrigerium, quapropter semper gaudent de infinitis Dei attributis & perfectionibus, de pulchritudine, Bonitate, Amore, Justitia, Omnipotentia, Sapientia, & alijs infinitis bonis, quibus divina Majestas effulget, de quibus omnibus magis delectantur, quàm si essent propria bona; nec contineri possunt, quin semper ad majorem Dei gloriam animitùs anhelent, impensè sollicitæ & laboriosæ, ut omnes creaturæ eidem ex corde serviant, eum agnoscant, laudent & glorificent. Et hæc est via perfectorum, quos Angelos terrestres & incarnatos appellaverim. Quantumvis autem istæ animæ sint perfectæ, quia tamen fragili schemate adhuc sunt involutæ, non sunt adeò securæ, quin è sublimi decidere & in præceps deturbari valeant, unde & his quoque necessaria erit bona societas, ut semper habeant sublevantes se, hæc autem erit cohors sanctorum Patronorum, speciatim societas Trinitatis incarnatæ: JESU, Mariæ & S. Josephi, quibus humillimè supplices fient, ut benignè assistere, defendere, protegere & ab omni periculo liberare dignentur. Viaticum pro hoc itinere & prægrandi via erit sedula Christi gloriosi & impassibilis contemplatio.

De

De Resurrectione Christi.

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima devota, benedictum Redemptorem tuum, devicto mortis aculeo, tot tantisque laboribus cruciatibus exhaustis, gloriosissime à mortuis resurgentem, cui chorus Angelorum cunctissimum *Alleluja* decantat, lætitiâ tantâ majori, quantò victoria est gloriosior. Quam quantis gaudijs cœlestis militia exuberabat. Lætabantur cœlestes genij dulcissime modulabantur, dum Verbum æternum à sinu Patris in terram descendebat, carnem humanam, mortalem & passibilem assumptum. Quid ergò nunc fecisse, quàm immensè passibilem credis, dum, morte devictâ, vitam tibi impertitâ, totum gloriosum & impassibilem resurrexit? toti sanè in laudes resolebantur.

Considera immensam æterni Patris Unigenitum suum charitatem; vix enim carissimam animam mortale corpusculum requirit, cum ingenti gaudio replebat ipsumque corruptibile corpus stupendâ pietate & cœlesti caritate, donis supernaturalibus, gloriâ & immortalitate donabatur, omnes amantissimas virtutes, omnes cruciatus, omnes angustias

omnes ignominia in incomprehensibiles delicias vertebantur; &, quemadmodum se prius virum dolorum vocare poterat, ita nunc titulum viri omnium deliciarum & consolationum passim sibivendicabat. Ex quo deduces, quàm bonus sit Deus & magnificus remunerator omnium, quæ miseri mortales pro eo sustinent. Nihil prorsus est, ne quidem vel minimus halitus, quem non largissimè remuneratur. Grave quidem erat Christo & peracerbum, tanta pati, quia tamen de æterni Patris sui bonitate optimè erat informatus, omnes afflictiones nihili pendit, ut ut meritum tam immensum sibi compararet. Exemplar utique & incitamentum omnibus Christicolis, præsertim ijs, quos aura asperior torquet.

AFFECTUS.

O Victor gloriose, quis liberabit me de corpore mortis hujus, ut saltu liberiorij jucundissimæ Angelorum cohorti me immisceam, te una cum ijs æternum laudaturus ac de tanta victoria congratulaturus? Benedico te, O mi Jesu, laudo, glorifico & congratulor medullitus. Laudate omnes Angeli, laudate omnes gentes, laudate, quidquid in cœlo & in terris est, laudate Creatorem vestrum, extollite Redemptorem meum.

meum. O bone JESU, O Triumphator
 et gloriosissime, cur non ab omnibus agnosco-
 ris, benediceris & adoraris? si quid in
 vides, quod omnes creaturas in tuas laudes
 excitare possit, accipe illud, etiamsi mille
 mortes exinde mihi enascantur; accipe
 quam, & omnia in jubilos suscita. Omnia
 su, si vel unicam creaturam in tuas laudes
 pertrahere possem, O quot mortes, quantum
 cruciatus non subirem lubens! Quis det mi-
 hi, ut, nomine omnium, te laudem & gloria-
 cem? Spiritus promptus est, O mi JESU, ut
 de etiam facio, quantum possum, ad volens
 ad genicula sacratissimis tuis pedibus, in
 que prostratus omnium vices subeo, pro
 omnibus te adoro & benedico. Illumina
 mi Redemptor suavissime! cor & interiora
 mea, ut semper majore tui agnitioni prae-
 tus magis ac magis diligam, sequar & am-
 ctar te. Accende quoque in omnibus mem-
 mabus ignem tui amoris, ut omnes, effugiant
 ignorantiae suae tenebris, te Redemptorem
 suum agnoscant, venerentur, glorificentur
 in aeternum adorent.

Fructus & proposita.

Rom. 8. **F**ructum suppedietabit bina S. Pauli
 18. tentia, ubi aperte testatur, non esse
 dignas passiones hujus temporis ad fru-

ram gloriam, qua revelabitur in nobis. Et
 alibi: sicut socij passionum estis, sic eritis & *2. Cor.*
1.7. consolationis. Ex quibus haud dubiè in ani-
 ma devota ingens desiderium resultabit, Deo
 ex toto corde in varijs tribulationibus ser- *2. Tim.*
 viendi, si enim non coronabitur, nisi qui legiti- *2. v. 5.*
 mè certaverit. Ut adeò ipsummet Dei fi-
 lium pati oportuerit, & sic intrare in gloriam
 suam, quis æternæ beatitudinis cupidus re-
 spuet adversitates? Modicum est, Anima
 devota, quidquid sustinueris, æternum au-
 tem & inexplicabile, quod propter adversa
 patienter perpeffa obtinebis. An non vi-
 des, quantis gaudijs, quantis præmijs Re-
 demptor tuus post ignominiosam passionem
 à Deo Patre fuerit præventus? Ne ergò tri-
 steris in afflictionibus & miserijs tuis, quin
 potiùs exulta & spera in eo, qui consolatur *2. Cor. 1.*
nos in omni tribulatione nostra. Si verè Deum
 tuum dilexeris, tristaberis, dum hujus Mundi
 solatia abundaverint, gaudebis verò &
 exultabis in spiritu, si tribulationes, ut imber
 ferotinus, te occupaverint, non nescia post
 labores & miserias dividi præmia, & post
 certamen coronam æternam. Quòd si for-
 tè nimiùm gravis, difficilis & diuturna vide-
 retur tribulatio, divide illam in dies, in ho-
 ras, in momenta, cogita, fortè diem hunc,
 hanc horam, hoc momentum fore ultimum
 vitæ tuæ, unde te ipsam alloquere & excita:
 Quidni

Quidni ego misera creatura tot beneficiis
Deo locupletata, pretiosissimo Jesu Christi
sanguine redempta, in hæredem regni celestis
assumpta, per momentum, per horulam
per diem afflictionem hanc quantumvis
vrem patienter tollerem? An intermittam
exigua hac & momentanea tribulatione, in
nitatis delicias & æterna gaudia comparare
scio & experior, omnia, quæcunque in Munda
do sunt, fuerunt & erunt, esse transitoria
quidni ergò & hæc crux abibit, & mercedem
æterna subsequetur? Non decidam animam
Omi Jesu, sed tui amore per hanc horam
lariter & patienter supportabo quidem
immiseris. Finita hac hora, eisdem verbis
te denuò alloquere & cogita, fortè sub
quentem fore ultimam & consequentem
complementum omnium meritorum tuorum.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima devota, Christum
cùm à mortuis resurrexisset, primo
omnium apparuisse sanctissimæ Mariæ
suæ, gloriosissimæ Virgini Mariæ, quæ, ab
manibus alijs semota, avidissimè & plena
expectabat resurrectionem dilectissimæ
lis suæ. Et sanè convenientissimum erat
præ omnibus alijs beatissima Virgo Mariæ
gloriosissimæ

glorio
plus on
sione
Co
tione
tiam &
fissimo
Po
poris M
contin
sacrat
ea basi
rivulos
ma dev
animas

O
video
bus rep
Filio tu
cahinn
to. A
gustia
fobole
bras de
est vita

gloriosa apparitione bearetur, utpote, quæ plus omnibus alijs Filio suo in dolorosa passione condolebat, plangebat & sustinebat.

Considera Sanctissimæ Virginis in oratione defixæ ingens gaudium, cordis latitiam & teneritudinem affectuum in gloriosissimo Filio toto splendido & formoso.

Pondera dulcissima colloquia tum temporis Matrem inter & Filium habita. Non continuit se piissima Genitrix, quin protinus sacratissimis vulneribus advoluta suavissimè ea basarit, copiosissimosque consolationum rivulos exinde hauserit. Subsiste hîc, Anima devota, & considera, quàm Deus noverit animas etiam desolatissimas consolari.

AFFECTUS.

O Maria! O Mare gratiarum! O thesaurus inexhaustus omnium deliciarum! Quid audio de te? quid video? video te sub cruce angustijs obrutam, doloribus repleram, amorosissimè compatientem Filio tuo in funesto crucis patibulo, omnium cahinnis exposito, desolato, mortuo, sepulchro. Ah quanta hæc miseria? quantæ angustia? Ergò privata es unicâ & charissima sobole tua? Ergò inter sepulchrales tenebras delitescit lumen gloriæ? Ergò mortua est vita? Ah quis explicabit dolorem? O Maria!

Thren. Maria! *Non est dolor, sicut dolor tuus.*

1. v. 12. in his omnibus non habes consolantem

An sola in tanta afflictione tabescis? non egrederis, & inter amicos & notos quis, qui consoletur te? cur non caelum terram querelis imples, ut saltem sic lenes dolorem tuum? Audio respondentem

Cant. 6.

10.

O Magistra veritatis! *Descendi in hortum nucum, ut viderim poma convallium: super sui me amaritudinum turbinibus, ut deciderent mihi suavissimi fructus humilibus, & ceteris & afflictis promissi. Eram desolata num imbre perfusa, angustiabar, torquebar, despiciebar, in convalle miseriarum solabam, litescens; & ecce! Sol splendidissimus luxit in tenebris, & in umbra mortis sedecorticaui nucem tribulationum & exspectata sum dulciorem super mel & favum. Erat fuit Dilectus meus, & gloriosissima sua presentia absterxit & effugavit omnes angustiarum nebulas, verè post nubila Phœbus.*

Siccinè O Virgo Virginum præclarè re tribulationum conversum est in fluxu gaudiorum? O mi Jesu, O Mater Jesu, miserabilis sum ego, qui fugio hortum nucum, & tamen suavissimos fructus expecto, tu, O speciosissima inter omnes creaturas nunquam fuisses thesaurus inexhaustus biturum, nunquam mare, nisi afflictionibus exagitata; & ego semper felix, semper

tus, sem

Omi J

desider

bulatio

ta cruce

gratia,

Christum

vulnera

cum die

gloriosi

perfrui

sconde

ra & inel

aliud vo

Maria!

F

D

Christus

pulit; v

ta, ut du

nitram

siderent

ctus Rec

rogato:

biturus

quis sed

tus, semper prosperis inundare cogito? Absit
Omi Jesu! O Maria *fac me tecum plangere,*
desidero te in planctu sociare, miserijs & tri-
bulationibus agitari, cruce tua inebriari, jux-
ta crucem tecum stare. Fac O Maria Mater
gratiæ, *fac, ut ardeat cor meum, in amando*
Christum Deum, fac ut tecum luceam, tui nati
vulnerati, tam dignati pro me pati, pœnas me-
cum divide. Ut & ego dilectissimi filij tui
gloriosissima & æterna præsentia una tecum
perfrui merear. O Maria! suscipe me & ab-
sconde me intra sacratissima Nati tui vulne-
ra & inebria me ambrosia paradisi, nec enim
aliud volo aut opto, nisi Jesum & te, O
Maria!

Fructus & proposita.

DUm desiderium regni cœlestis te titil-
lat, Anima devota, confestim me-
mento paternæ objurgationis, qua
Christus Dominus matrem Zebedæorum re-
pulis; voluerat hæc materno affectu instiga-
ta, ut duo filij, unus ad dextram, alter ad si-
nistram Redemptoris, in regno cœlesti con-
siderent, repressit petitionem hanc benedi-
ctus Redemptor unico sed prægnanti inter-
rogato: *Potestis bibere calicem, quem ego bi-*
biturus sum? innuens, impossibile esse, ut
quis sedes æthereas possideat, quin in misera
L hac

Matth.
20. v.
22.

hac lachrymarum & tribulationum valle
 rit emundatus. Hoc ipsum, inquam,
 continuò in mentem revoca stultam
 credito, quotiescunque cœlum somn
 pati refugis. Exemplar tibi esto sancta
 Virgo Maria; cum hac cruci te sub
 amplexare quidquid amaritudinis sen
 tates tuas repleverit, spe freta, post mod
 tribulationis adfuturum tibi dulcissim
 Redemptorem, cujus suavissimo alloqui
 mnes angustia disparebunt serenitasq;
 na redibit. Anima te ipsam, omnium
 miseriarum propinquum finem & glori
 simum exitum tibi pollicere. Ut autem
 licius hoc præstes, omnesq; adversitates
 jori patientia & interna cordis læticia
 re possis, saluberrimum consilium tibi
 dicit S. Philippus Neri Congreg.
 Fundator. Vult hic Sanctus, ut, qui
 tribulationum procellis agitatur, sibi
 met hominem aliquem, à quo varijs
 tijs, contumelijs, approbrijs, persecuti
 bus impetatur, in hunc sincero amore
 omnesq; ignominias Dei amore lubens
 donet, quo facto, ad eò iram & rancore
 subjugare discet, ut, si fortè re ipsa tale
 petus ingruerent, forti alacrique animo
 toleraturus; quemadmodum enim,
 hic S. Patriarcha, recens conducti mil
 versimodè instruuntur & exercentur,

quam ad certamen perducantur, ut, instante pugna, dexterius hostium insultus elidant; ita & in spirituali hac pugna tantò viriliùs certabimus, quantò in tractandis armis spiritualibus fuerimus exercitatiores. Qui adversitates refugit, merità ut indignus tanta Dei gratià reprehenditur. Norint hujusmodi, eo ipso, quod unam tribulationem effugere conentur, mox, permittente Divina Providentia, ruituros in alias longè graviores misérias. Magnanimiter igitur cruces sunt ferendæ, nulla enim adversitas quæ non patriat subsequens ingens solatium. Consolatio & desolatio vices reciprocas agunt, nunc hæc, nunc illa dominatur, utraque in bonum nostrum, si rectè usi fuerimus.

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA, Anima devota, Sanctos Angelos, ut lætitiã suã ob triumphum à Christo reportatum ostenderent, candidis vestimentis indutos sepulchro affedisse, ubi Christo devotas animas expectabant, eas ob perpeffos angores consolatur; & hoc solatium primò cessit S. Mariæ Magdalænæ ob constantiam, quã nunquam à suo Magistro recessit, contritoque corde notas suas deflendo, ferventissimo in eum amore exarsit. *Alysq; recedentibus ipsa non*

L 2

recede-

Hom. recedebat, & igne amoris succensa, ardebat
25. in siderio, inquit S. Gregorius Papa.

Evan- Considera, quantum gaudeant
gel. super uno peccatore pœnitentiam agente,
Luc. 7. sua conversione constanter permant
v. 20. adeò quidem, ut illis apparere, colloqui
 familiariter conversari summopere affectu

Considera, quàm sit bonum amare Deum
 cum id amanti animæ adeò à Deo recompen-
 setur, ut & propria, & angelica præsentia
 creare dignetur. Certum est, nullum
 ris actum, quo erga Deum ferimur, irre-
 neratum abire, tanta siquidem claritate
 Deus animas illas prosequitur, quæ
 amore in inquirendo & exequendo
 beneplacito ac servitio fuerint constanti
 innumeris beneficijs & gratiarum fluxu
 præveniat.

Considera, quanta sit disparitas
 amorem & servitium, quo in Deum, & in
 Mundum ferimur, ille enim, tametsi ad
 pus castiget & tribulationum æstu exor-
 æterna tamen dulcedine, tum in celestibus
 etiam hîc in terra recompensat; Mundum
 rò, tametsi ad tempus fallacibus suis
 nos inescare & refocillare videatur, illi
 men plenæ sunt laqueis, quibus miser
 focemur æternæ tristitiæ ac mortis
 bulum futuri.

AFFECTUS.

Quàm longè absum à genuino erga te amore, Ah mi JESU! vocasti me ad montem Myrrhæ, & ego subterfugi ac reliqui te solum in doloribus propè fatiscentem; si dilexissem te, comitatus fuisset cum devotissima Magdalena, & perstitissem constans inter opprobria, inter satellitum minas, inter Judæorum furias, sub ipso patibulo; sustinuissem tui amore, quæ immiseras adversa, resignassem me in divinam tuam voluntatem, & mansissem constans; quia autem recessi à te & mundanis solatijs inhiabam, meritò tua consolatione destituor & omni favore indignus repellor. At, O mi JESU! nunquid abbreviata est manus tua? Venisti O mi JESU! ut omnes saluos faceres, errantes reduceres in viam justitiæ & veritatis; nunc & ego venio ad te dolens & gemens, ne despicias me, O Domine benignissime! Qui Mariam absolvisti, absolve & me, vivifica emortuum cor meum. Accende in me tui amoris ignem, ne subijciar severa dilectissimi Apostoli tui sententiæ: *Qui non diligit manet in morte.* Offero me tibi totum, consigno tibi cor meum, ut vivat in te: *sequar te*, quocunque sanctissima tua dispositione ieris. Serviam tibi affectu integerrimo intimeque te amabo. Distilla O

1. Joan.
3.

mi JESU in cor meum vel unicum guttur
 gratiarum, quibus peccatricem Magdalenam
 perfudisti. Da vel unicum motum totius
 roicorum affectuum, quibus Mariæ peccata
 flammâsti, ut cum illa noxas meas defensa
 adversis perseverare, teque amantissimum
 Magistrum meum per quosuis miseria
 tribulos ad mortem usque sequi & imitari
 valeam. Hoc voveo, hoc desidero,
 unice & animitus suspiro.

Fructus & proposita.

Sedulò inquire cum devotissima peccatrice
 te Maria Dilectum tuum per contritionis
 amoris actus; & licet ingens peccatorum
 cumulus oculis tuis obversetur, non
 men desperes, quin potiùs confide, si sine
 ardore cor tuum erga Deum inflammare
 dueris, Deum non tua peccata sed amantissimum
 respecturum. Viam ad hanc fiduciam
 vit tibi publica peccatrix, quæ post veram
 peccatis displicentiam, dolorem & emendationem,
 adeò cor divinum in sua obsequio
 amorem traxit, ut omnibus Discipulis
 anteposita, primaque, quæ à Triumphante
 Christo gratissima apparitione recreata
 Excita frequenter actum contritionis &
 tem internis lachrymis emunda immunda
 cor tuum, solumq; propter offensum be-

infinitem dole, nec dubita, quin post lachry-
marum pluvias secuturum sit cœlum serenum,
post pœnitentiæ hyemem æstas æternarum
deliciarum; ad quos enim sermones Dei sua-
viores omni dulcedine, nisi ad contritos cor-
de, ut sanet, vivificet & æternum exhilaret
eos? Ne discedas à numero pœnitentium
& non eliminaberis à cœtu electorum.

DIES NONUS.

*De Admirabilis Christi
Ascensione.*

MEDITATIO SECUNDA:

PUNCTUM PRIMUM.

EXsoluto per amarissimam Redemptoris
nostri mortem debito ab homine cum
Deo contracto, placuit gloriosissimo
Victori à mortuis redivivo quadraginta ad-
huc dies cum hominibus conversari, actum
demum cœlos ascendere, & æterni Patris sui
dextræ assidere. In hac ascensione confi-
dera gloriam & triumphum Christi, quæ ad
montem Oliveti contendit, gloriosissima
Matre, Discipulis, & omnibus animabus,
quas è limbo eruerat, stipatus, nec incompa-
rabili huic triumpho sancti angeli defuerunt,
L 4 quin

quin de cœlis descendentes nobilissimas
pudias instituerent, probè edocti, gloriam
eximiam soli & uni Deo fuisse debent
quam innumeris meritis sibi comparaverunt.

Considera pompam tam magnificentissimam
solemnem non alibi, quàm in monte Olym-
pum, institutam. Oliva siquidem est sym-
bolum pacis, unde Christus Dominus vellet
demonstrare voluit, non esse convenien-
tem modum ad cœlestem Jerusalem ascen-
di, quàm internam animi quietem & pacem.
hac enim adminiculante eliminantur
augmentantur virtutes & consequitur
pax æterna comparatur, unde omnia desideria
stia anhelanti necessario incumbit, ut
pacis impedimenta pro virili removeantur
quod fiet, cum passiones fræno mortificati-
onis quietas, voluntatemque in divinitate
signatam habuerit.

Considera, inter potissimas rationes
quas Christus Dominus cœlos ascendit, ut
se occasionem miseris mortalibus, atque
infensissimis suis hostibus, æternam gloriam
parandi, quod evidentissimum signum
infinಿತæ bonitatis & misericordiæ.

AFFECTUS.

Congratulor tibi, O mi Jesu! &c.
de tanta tua gloria, Majestati

triumpho. Unde autem hoc mihi, ut tanta
 gaudia speciatim affectares cœlosque ascen-
 deres, missellulæ mihi habitaculum præpæ-
 raturus? an non suffecerint tot labores, tot
 ignominia & opprobria pro ingratissima &
 rebeli famula perpeffa? Non fuerit satis
 amarissimam mortem in funesto crucis pati-
 bulo subijisse? Quid hæc omnia, nisi aptissi-
 mæ claves, quibus adamantinæ paradisi por-
 tæ referarentur? Et tamen his omnibus non
 eras contentus, sed placuit tibi in propria
 persona æthereas ædes instruere? *Vado pa-* *Joan.*
rare vobis locum. O amorem excessivè ma- *14. v. 2.*
 gnum! O charitatem incomparabilem! O
 misericordiam infinitam! Quis dabit mihi,
 Omi JESU! O benefactor gratiosissime! ut
 pro tanto affectu debitas tibi grates repen-
 dam? Tu in gloriosa tua ascensione non
 eras sollicitus de tuis gaudijs, sed anxie cogi-
 tabas de apparanda gloria mea; & quid ego
 peccatrix anima? Ah mi JESU! ut saltem vel
 umbram gratitudinis meæ exhibeam; En!
 renuntio omnibus comoditatibus meis, tui-
 que amore rotam me impendam, ut in o-
 mnium cordibus mansionem tibi instruam &
 impediam peccata quantum potuero, nec
 id ipsum recusato, si centenæ mortes instarent;
 unicum meum solatium, unicum refrigerium
 erit, cum te ab omnibus amari, coli & adora-
 ri perspexero. Ad hoc enitar vel ipso ope-
 re,

re, si licitum fuerit, & status meus concesserit, vel saltem interno affectu & constantibus precibus pro peccatorum conversione effusis. Adjuva, O JESU gloriosissime! voluntatem meam.

Fructus & proposita.

PRædicta ansam tibi præbebunt & stimulos addent, Anima devota, excitanda in te magnum desiderium Christi in stigijis insistendi, teq; à terra in cœlum sublevari, hoc est: terrenis affectibus, dignitatibus & proventibus generosè Dei amore nuntiandi. Mons Oliveti scholam tibi præbet, in qua disces in via virtutum perfectè insisteri, nec frustra mons iste eligebatur tanti triumphus theatrum, uti enim deest in initia passioni, ita necessum erat, ut daretur præmia per passionem comparata; non omnibus in pulcherrimum documentum, sed potius incitamentum, tum homines ad cœlos se sublevari, cum didicerint pro Deo passura, erit tibi in die judicij theatrum gloriose, qui in hoc Mundo erat ignominia.

Jacob.

1. v. 12.

nam vis? certa legitime & accipies vitam, quam repromisit Deus diligentibus se.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Anima devota, & oculo intellectus contemplare Dominum lentè à terris se elevantem, elevatisque manibus Discipulis suis, & in ijs toti humano generi paternam benedictionem impertientem: *Elevatis manibus benedixit eis, & ferebatur in cœlum.* Ubi probè observes, quod, dum benedicere volebat, prius manum in cœlum elevaverit, digito quasi commonstraturus, benedictiones de cœlo promanare, easque non esse de bonis terrenis sed cœlestibus, & si terrena concedantur, id fieri ut per ea ad cœlestia rapiamur. Nec sine mysterio est, quòd tum demum benedixerit; notum quippè nobis voluit, easdem cœlestes benedictiones originem suam à Divina manu fortiri.

Considera ijs ipsis manibus benedictionem impertitam fuisse, quæ cruci erant affixæ, ut intelligeremus per Christi passionem nos devenire in cognitionem benedictionum cœlestium; ut autem affectum suum integerrimè contestaretur benedictus Redemptor noster, utramque manum elevavit, ostensurus, gratiæ & gloriæ abundantiam in sua benedictione contentam.

AFFE

AFFECTUS.

ITanè, O mi Jesu! benedictionem tuam effundis super eos, qui cœlestia, non terrena sapiunt? Quidni & ego accedentibusque sacratissimis manibus benedictionem offeram? Tu scis, quia amote, O mi Jesu tu nosti interiora mea, tu vides, quam aliud suspirem nec desiderem, nisi te cum amoris & affectuum meorum objectu. Nolo, O mi Jesu, ut benedicat mihi terra Israeliticæ radix Isaac, utpote cujus benedictio tota erat terrena, afferens Jacobo abundantiam frumenti & vini. Testis est tibi qui scrutans corda & renes Deus, quod terra non curem, sed cœlum suspirem, non Isaac, sed tu, O Dilecte mi, impertire benedictionem tuam, quæ tota cœlestis est. Benedic mihi inter omnia benedictissime,

Gen. 32. non dimittam te, nisi benedixeris mihi.

Fructus & proposita.

SI prædicta accurate observaveris, non dubium, Anima devota, quin ingratitudo erga terrena in te sint excitata, si enim tota nostra salus & omnium nostrum de cœlo veniat, Mundus cum omnibus suis blandimentis & voluptatibus nullum unquam bonum afferre potest.

stultus utique erit, qui non desistet ulteriora cum Mundo commercia colere. Ad Deum igitur semper & in omnibus recurrendum, à cuius manibus omnis benedictio dependet, quapropter serió propones, nunquam te propter terrenum aliquid à Deo separare, sed toto nisu conaberis Redemptorem tuum in tua vota trahere, illi te conjungere eique penitus adhærere; quod fiet, si morem plurimarum devotarum animarum amplexata fueris, quæ nunquam è suo tabernaculo prodierunt, nisi petita priùs à Crucifixo benedictione, exosculando ejus sacratissima vulnera & devotè ingeminando: O crucifixe JESU, in hæc sacratissima vulnera abscondo me totum, benedic obsecro mihi nunc & in hora mortis meæ. Et quia Christus Dominus in medio lætitie tui non obliviscebatur sed paternam benedictionem impertitus est, disces & tu affectui huic correspondere, continuo illum benedicendo, ad quod conducet frequens repetitio Cantici benedicite, in quo ex intimo cordis tui invitabis omnes creaturas, ut una tecum creatorem laudent & glorificent.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera Sanctos Apostolos, quantâ devotione ascendentem Magistrum adorave-

adoraverint, utque diutiùs manere dignatur peccati fuerint, tanta enim tristitia cordibus illorum infederat, cum vidisset quemadmodum nubes susceperit eum oculis eorum, ut necessarium fuerit in

Act. 1. v. 9. tium & refocillationem Angelum mittentem

Considera, si solus iste discessus, quilibet ulla Apostolorum culpa & quidem in bono ipsorum erat institutus (ut nimirum locum in cœlo pararet) tantam afflictionem causa- vit, quem non dolorem afferet anima separatio Dei ob peccata discedere coacti? crudelem separationem! quæ animam parturit, nisi infernum quandam atrocium morum cruciatuum. O pauperes anime ne Deo! O vos in felices, si à Deo fueritis paratæ! potissima sanè hæc est afflictio marum ad cœlestia anhelantium, tum enim Deo derelictas se & infernalibus faucibus positas sentiunt.

AFFECTUS.

Subsisto, O mi JESU, & nimium anxio reo, an cum prodigo filio oculos reflectam, an verò cum publicano ausim illos extollere. Reflecto ad te? quàm densa nubes obscurat pulchritudinem tuam & obtutum infringit! Demittam? negat amor, negat filiale desiderium meum

gate. Scio quid faciam; tentabo utrumque. Demittam, plenus confusione & dolore de peccatis tantæ obscuritatis auctoribus. O peccata! quàm turpiter obvelatis Dilectum meum. Ah! quàm doleo, O mi JESU, conteror & ingemisco! nunquam amplius Divinæ Majestati tuæ restiturus. Ignosce O Pater misericordiarum! suscipe me, O Pastorem ovium perditarum, qui non vis mortem peccatoris, sed ut magis convertatur & vivat. *Ezech. 33. v. 11.*

Quid hoc, O mi JESU, Pastor tu es ovium perditarum? unde Pastor, si perditæ? Ah! quærant perditæ, tu reducebas; quæ in profundo delictorum submersæ, tu inspirato de commissis dolore extrahebas, & concessio lachrymarum imbre super nivem dealbabas. Eram & ego ovis perditæ, sed ecce! tetigisti cor meum, ut dolorem ex toto corde & gradu citissimo reverterer ad te. Ne despicias me Pastor bone. En! appropinquo Divinæ Majestati tuæ, provolvor ante te & gemebundus inclamo: Pater, peccavi in cælum & coram te. Elevo oculos meos & attrahor pulchritudine tua, quæ tanta est, ut meritò cum pœnitente Aquila suspirans exclamen: *Ah! serò te cognovi pulchritudo tam antiqua quam nova. Ah! serò te cognovi.*

Fru-

Fructus & proposita.

ERige in corde tuo montem Oliveti,
 ma devota, & dispone ascensio-
 Volo dicere: quovis die, mox dum
 rexeris, uni opera tua cum operibus Christi
 eleva cor tuum ad Deum, implora sancti-
 mam ejus assistentiam, quâ in omnibus ad-
 nibus, motibus & cogitationibus tuis ita
 rigaris, ut per eas continuò coelos ascende-
 eique perfectissimè placere valeas. Quo-
 cunque occasio ad peccandum te alliciat,
 semper cogita, quàm periculosus tibi futurus
 sit discessus Christi JESU à te, omne enim
 catum aut Deum omninò à te separat,
 saltem pulchritudinem ejus offuscat,
 rumque grave, utrumque laqueis plenum
 igitur in decipulas incidas, firmiter propo-
 nunquam te Deum offensuram, atque, ut
 efficacius præstes, allaboraturam, ne
 quam præsentia Divina obliviscaris,
 potiùs in horas, imò in momenta eandem
 mentem revoces. Certa esto, Anima de-
 ta, si hoc præstiteris, Deumque præsentem
 semper præ oculis habueris, ascensuram
 cum glorioso Triumphatore æthereas
 ædes, quas ipse paraturus conscendit
 æternùm inhabitat.

* * *

DIES DECIMUS.

Preparatio Apostolorum

Et

Adventus Spiritus Sancti.

MEDITATIO TERTIA:

PUNCTUM PRIMUM.

CONSIDERA, Anima devota, promptissimam resignationem Sanctorum Apostolorum in Divinam voluntatem dilectissimi Præceptoris sui, tametsi enim gravissimum eis esset separari à Christo, nihilominus tamen, quia hoc ei placitum esse perspexerunt, gratulabantur omnes de æterna gloria, quâ ad dexteram Patris sedens erat fruiturus, plenique angelica consolatione Jerosolymam cum beatissima Virgine se contulerunt, Christi promissionem, quâ adventum Spiritus S. pollicebatur, per decem dies avidissimè expectaturi. In hoc Apostolorum, beatissimæ Virginis & aliorum devotorum conventu consideres velim, quanta pace, quantave unione omnes illæ bonæ animæ steterint ab omnibus alijs creaturis separata, non ignaræ, quanto adjumento ad percipienda promissa cœlestia sit abstractio à terrenis.

M

Con-

Confidera, quod omnes fuerint in oratione perseverantes, non nescij, quantum orationis efficacia, quantumque valere extorquenda Divina promissa. Noverim, Anima, non omnem orationem esse præstantiæ, sed eam duntaxat, quæ necessarijs virtutibus fuerit prædita, qualis Sanctorum Apostolorum, quæ nobilissimum omnium virtutum Choro erat condecorataque imprimis charitate, quia fervens militate, quia perseverans; resignata Divinam voluntatem, quia pacifica & humilis; ut adeo mirum non fuerit, ex quo eos fuisse; si enim *oratio humiliantis* penetrat, quanto magis tam perfecta, & que qualitatibus instructa?

AFFECTUS.

Benè est, O mi JESU, percutis ut sanabis, affligis ut consolaberis. Quantum mentum, quanta afflictio erat tuis, videre te avelli & discedere? ce! hoc ipsum in majus emolumentum acciebas, ut nimirum inde mitteres Spiritum Sanctum, omnium animarum Consolatorum. O quanta erat S.S. Apostolorum dissipata, quàm ferventes gemitus & suspiria! frequens, devota & humilis oratio! hæc omnia O Sancti Apostoli? An vo-

lum dubium de divino promisso? Ah! no-
veratis, sine tali præparatione Spiritum San-
ctum recipi non posse, unde tanta in vobis
devotio, tanta pax & unitas cordium. Vi-
des, anima mea, quid requiratur, ut descen-
dat in te virtus Spiritus Sancti? O quàm lon-
gè abes à tanti Paraclæti fruitione! Ne mire-
ris, quod tam sis arida, tam imperfecta, tam
inquieta & alijs pluribus vitijs subdita; deest
tibi ignis, qui te accendat; fons vivus, qui re-
focillet & simul abluat; spiritualis unctio,
qua in via perfectionis roboreris. Ad hunc
suspira, O Anima mea, hunc inclama, ad
hunc recipiendum te præpara, etsi diffidas de
tua infirmitate, confide de Redemptoris be-
nignitate, fac quod est in te, & Deus aderit
bonæ voluntati tuæ. O consilium bonum!
Quidni ergò, O Jesu amantissime, execror
& abjuro quidquid Spiritui huic obicem po-
nere potest? Ah desidero perfectissimam il-
lam dispositionem, quam anima habere po-
test. Quis, per Deum! insufflabit illum
Spiritum, eam collectionem, devotionem,
amorem, humilitatem, omnes alias virtutes,
quibus effulserunt beatissima Virgo Maria &
totus beatissimus cœtus Jerosolymis congre-
gatus? O utinam essem à Mundo totaliter
separata! Utinam ardentissimas amoris
flammas in corde meo foverem! utinam in-
tuitu nihilitatis meæ exurgeret in me per-
fecta

fecta submissio, & mei ipsius contemptio. Quis dabit mihi hæc omnia? cuius forensis plex aggrediar? quis clamantem exaudivit? Ad te, O mi JESU, refugium meum, tu clamaveris afflictam, medeberis infirmam, & dies vociferantem. Tu enim dixisti: *te & accipietis, pulsate & aperietur vobis.* tuos igitur pedes, O Victoriosissime JESU, provolvo, & licet sim imperfecta, contamen de tua misericordia, & offero tibi spositionem Apostolorum & speciatissimam Matris tuæ Virginis Mariae. *te Spiritum tuum & renovabis faciem meam, & rimi statûs & vitæ meæ.*

Fructus & proposita.

Apostolica hæc collectio duo tribuit, Anima devota: Primum, ut, si dona Spiritus Sancti affectu creaturis te abstrahas, alterum, ut insistas. Ne autem aberres, & quamvis devotionem Deo acceptam existimes, non *eam debere esse constantem, oportet orare & non deficere, & ferventem, ne ratur maledictum Divinum: Quia tepidus incipiam te evomere ex ore meo: qui constantem & ferventem, omnes orationum proprietates includunt. Invigilabis & seriò propones preces tuas ita, in-*

Luc. 18.

Apoc. 3.

v. 16.

quemadmodum à Sanctis Apostolis Deo
porrectas vidisti. Speciatim curabis, ut
pluribus in oratione collectis te associes, ta-
lis enim oratio plurimum prodest, ut adeò
multæ animæ in unum collectæ vim quasi cœ-
lo inferant & violentiam, videaturque pro-
pè impossibile, eam à Deo non exaudiri.
Quidquid adversitatis vel etiam nimie pro-
speritatis tibi contigerit, confestim ad ora-
tionem confuge, ut in adversis non cadas
animo, & in prosperis non eleveris, Deique
ac tuæ salutis obliviscaris. Oratio omni
homini tam est necessaria, ut sine ea nullus
in via perfectionis possit consistere; novit
hoc capitalis inimicus noster, unde nil magis
procurat, quàm tædium aut aliquod aliud
negotium ingerere, quo impediamur.
Quem tædet orare tædet salvari. Qui non
vult orare, magis bestijs quàm homini est as-
similandus. Ne tamen perturberis, Anima
devota, si in tua oratione sensibilem aliquam
devotionem non deprehenderis, sæpè enim
contingit, ut initio conversionis magno spi-
ritu & fervore flagremus, qui tamen paula-
tim subsidere videntur, ut adeò anima quasi à
Deo derelicta credatur, quod tamen nihil est
aliud, quàm probatio & occasio majorem
coronam sibi in cœlo pariendi. Resiste vi-
lenter ingruenti tepori, excute velociter,
quod est in te & ora tam devotè, quàm

potueris, cœtera Deo commenda, serena
 cœlum, cum nubila probationis discesserit.
 Mos hic est Dei probantis & sibi dilectis
 animas exercentis. Qui genuini Dei
 nomen affectat, æque promptus esse
 ad ariditatem, quàm ad consolationem
 ternam, unde, quotiescunque orare in-
 ris, semper humillimè te Deo submitte
 dignam judica, quæ coram oculis Dei
 reas. Propone Deo infirmitatem, ne-
 tatem & indigentiam tuam cum plenâ
 resignatione, omnia, quæcunque voluerit
 manu ejus libentissimè acceptandi.
 fac, Anima devota, & certò vives hinc
 æternum.

PUNCTUM SECUNDUM

CONsidera, Anima devota, tempus
 modum, quo Spiritus Sanctus
 Apostolos descenderat. Verum
 tempore, quo corda fidelium totaliter
 in Deo elevata & quasi extra Mundum
 cata. Modus tamen erat mirabilis,
 tiùs terrere quàm consolari videretur,
 quippè auditus erat ventus magnus &
Act. 2. *du, tanquam advenientis spiritus velatus*
v. 2. *quo totum cœnaculum replebatur,*
totam domum, nec satis erat, excitasse
tam vehementem, sed induit insup-

nam igneam: *Et apparuerunt illis dispersita
lingua tanquam ignis, ut credidisses, omnia
incineratum iri.*

Considera, tempus illud ideò placuisse
Spiritu Sancto, ut tota posteritas edisceret,
se quidem erga omnes ingenti amore teneri,
nihilque magis exoptare, quàm omnium cor-
da incolere, ut tamen id desideraret, fieri
non posse, nisi corda sursum levaverimus, &
divinis fuerimus intenti. Quòd autem fra-
gore ac sonitu tam vehementi advenerit,
ostendit mirabilem suam operationem, quã
pulverem terrenarum cupiditatum priùs ab
animabus ad instar venti excutit & propellit,
tum verò, ut ignis ingreditur, quidquid car-
nalis & defectuosi affectus in homine residet,
consumpturus ignemque Divini amoris ac-
censurus.

Considera, totam domum ideo replevis-
se, ut in omnibus excitaret desiderium sui re-
cipiendi, omnesque colligerent, se in omni
loco præsentem esse & exspectare quousque
aditus præparetur. O si anima tanto ardo-
re erga Spiritum Sanctum exardesceret,
quanto ipse erga abjectissimos quosvis ho-
minunciones, Prò! quanta mutatio foret!
quàm mores excultiores! Vita suavior,
charitas profusior!

* * *

M 4

AF-

AFFECTUS.

O Amor divine ! O Sancte Spiritus
 Quis te non amabit ? Quis te non
 siderabit ? Fateor indignam
 quæ te recipiat ; si autem non veneris ad
 ut dignam me efficias, semper tua dulcissima
 præsentia carebo. *Veni Creator Spiritus.*
 fla interiora mea & quasi ventus validus
 rifica cor meum ; excute omnem affectum
 mundanum ; inflamma igne amoris tui
 inardescat & consumatur in te. *Amor*
 Deus meus ex toto corde, quia tu prior
 stime ; Aperio tibi januam cordis mei,
 gredere & inhabita illud. En ! clavem
 porrigo ad omnia interiora mea, novi
 te clavem aliam non petere nisi amoris
 hunc ergo accipe & suscipe me, O amor
 lestis ! O ignis jugiter ardens, quàm es de
 derabilis ! accendis animam & non consumi
 ris, inflamas & non destruis, in cinerem
 redigis & tamen vivificas, salvas & vitam
 æternam donas. Quis ergò non amet
 impius sanè foret, qui te non amaret.
 lò ego impiorum cœtui annumerari,
 exuere omnem impietatem & omne illud
 quod à te unico amoris objecto
 abstrahere potest.

Fructus & proposita.

Quod Spiritus Sanctus impetu tam vehementi cœnaculum repleverit, ansam tibi porrigit considerandi, quàm fragiles & ad malum proclives simus miserî homines, ut non nisi cum impetu à terrenis abstrahi & ad Deum perducì possimus. Unde firmum propositum statues, tibi met ipsi vim inferendi, & sic passiones tuas edomandi, cum enim *regnum cœlorum vim patiatur* Matth. 11. v. & non nisi *violentis* pateat, nec quisquam ingredi possit, qui non fuerit Spiritu Sancto repletus, clarum est, omnimodis allaborandum, ut ferventi contritione & seria vitæ emendatione sensualitatibus vim inferas, Spiritui Sancto hospitium præpares, & sic tandè, prælucente hoc igne, ad gaudia æterna pervenias. Totum cortuum vult Spiritus iste, nec patitur rivalem, ergò excute quidquid mundani latet in te; pone obicem omnibus creaturis, quæ te à Deo tuo divellere possunt; esto constans in resistendo passionibus & tentationibus; exerce te in operationibus sanctis, in rerum cœlestium contemplatione & præcipuè in oratione; quidquid agis, dirige ad finem ultimum, qui est Deus, nec quidquam facias, nisi puro ejus amore, huc omnia tua coliment. Hic meta & scopus esto.

M § PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima devota, ratione
 motiva propter quæ æternus
 Spiritum S. misit. Primum erat
 bonitas & amor erga nos, quemadmodum
 ipsa bonitas compulit eum, ut Filium unigenitum
 mitteret, quatenus per passionem & crucem
 redimeremur atque in filios adoptionis extolleremur;
 ita hæc ipsa bonitas extorsit Spiritum Sanctum, ut esset
 Sanctificator & Consolator. Secundum est
 merito Christi, qui morte sua tam magnum
 donum promeruerat. Tertium necessitas
 & miseriæ nostræ. O quàm fuisset desiderabile
 licet, si Consolatore isto fuisset deus, ipse enim
 defendit nos ab omni malo, resistit contra
 tentationes, inimicorum insidias confringit,
 & quod huic Spiritui proprio est, consolatur nos
 in tribulatione, tametsi enim omnes tres personæ nos
 consolentur, quia omnes sunt *Deus totius consolationis*,
 nihilominus tamen, quemadmodum Patri magis
 propria est Omnipotentia, Spiritui S. S. Sapientia,
 ita Spiritui S. Amor & consolatio; unde vocatur
 Spiritus Paraclæticus, est Advocatus & Consolator.

2. Cor. I.

AFFECTUS.

Veni itaque, O Spiritus divine
 consolandum cor meum, veni, O

lato
 qui ac
 desip
 Spirit
 unde
 tionis
 desider
 tus tot
 mitte
 ctum
 tionib
 juva ig
 virtute
 tamen
 tatem

B
 e
 consola
 Deo.
 desola
 te con
 terra si
 facund
 devoti
 progig
 Spiritu

lato animarum! Descende ad seruum tuum, qui adeò te suspirat & desiderat. O quàm desipis, Anima mea, dum alibi quam ab hoc Spiritu consolari appetis, ipse enim fons est, unde omnis abundantia perfectæ consolationis promanat. Ipse *totus amabilis est & desiderabilis.* Tibi igitur, O Sancte Spiritus totam me consecro, tibi devoveo, O! mitte vel radiolum ignis tui in triste & afflictum cor meum; Tu nosti, quàm in tribulationibus sim pussillanimis & dejecta. Adjuva igitur imbecillitatem meam & imple me virtute tua, ut totum Mundum mihi insultantem vincere, vereque in divinam voluntatem resignata permanere valeam.

Fructus & proposita.

Benè vides, Anima devota, quòd si Spiritus Sanctus sit Consolator tuus, exinde colligendum esse, nunquam posthac consolationes in Mundo quærendas sed in Deo. Quando affligeris, infirmaris & es desolata, recurre ad Spiritum Sanctum, qui te confortabit. Observa, quemadmodum terra sine pluvia semper est arida, sicca & infæcunda, ita animam semper fore aridam in devotione, siccam in Spiritu, infæcundam in progignendis virtutibus, si fuerit rore Sancti Spiritus privata, quod Prophetam Davidem indi-

indigitasse suspicor, dum ad Deum con-
 fus ingemuerat: *Anima mea sicut terra
 aqua tibi.* Quem gemitum S. Thomas Vi-
 novanus de Spiritu Sancto explicat, dum
*Sterilis est & arida, hispidoque deserto similis
 omnis anima, quam tuus, Domine, non iras
 Spiritus.* Unde non mirandum, quod tan-
 tæ desolationes sint in Mundo, tanta
 ctiones in anima, tamque rari pœnitenti-
 devotionis fructus, totum enim inde pro-
 nit, quod ignis iste tam parum æstimetur,
 quin potiùs quàm longissimè fugiatur,
 calore suo divino in animam agere nequeat.
 Disce tu sapere, Anima mea, & damna
 rum cautam te reddant. Cùm primum
 qua tribulatione vel angustia obrutam re-
 verteris, mox ad Spiritum hunc confis-
 provolve in genua & ex intimo cordis pro-
 generale suspirium: *Veni Pater pauperum
 veni dator munerum, veni lumen cordium
 nebris miseriarum involutorum.* O Lax-
 tissima, reple cordis intima tuorum fide-
 lava quod est sordidum; riga quod est aridum;
 sana quod est saucium; Da misera mihi in-
 confidenti robur hic in terra & ibi perenne
 dium Amen. Osculare deinde septies
 ram, in honorem septem donorum ejus
 singulo osculo singulare donum pete,
 dubita, quin consolationes uberrimas sis
 pertura; Ipse enim est *Consolator optimus
 sis hospes anima, & dulce refrigerium.*

MEDITATIONES.

De Perfectione & felicitate Statûs religiosi.

Pro religiosis utriusq; Sexûs.

CRedas, Amina devota, omnes, qui ad Statum religiosum vocantur, maximo favore à Deo præveniri; Dici enim potest, ab inferno tunc eos evocari & ad paradisum perducì. Hinc est, quod in Religione constituti summopere & unicè teneantur invigilare devotioni & perfectioni. Nec Religioso effugium patet, unde ab hoc præstando se excuset, cum Religio plurimis occasionibus & motivis abundet, quibus ad virtutes & perfectionem incitatur; quorum cum ingens numerus à vitæ spiritualis Magistris enumeretur, pauca duntaxat delibasse sufficiat.

Primum motivum & incitamentum desumimus ab ipsomet statu religioso, qui, cum sit sanctus & status perfectionis, animam quoque in eo constitutam inducit ad applicandum se vitæ virtuosæ devotæ, perfectæ & Angelicæ. Status iste cum sit Angelicus, institutus est ad eruendam animam ab affectibus terrenis, excitandam ad rerum cœlestium contemplationem & ducendam etiam
in